

PONITRIANSKA STOVKA 2014

Peter Brestovanský

Beh vo mne zanechal ťažko opísateľný pocit, ktorý mi nedá sa o tom aspoň pokúsiť niečo napísať.

To, že či idem je mi jasné až večer pred štartom. Katka (moja tehotná manželka) to cíti tak, že v deň preteku ešte rodiť nebude (plán a.), aj keď termín pôrodu nášho tretieho potomka sa zhoduje s termínom behu. Logisticky všetko pripravujem na plán b., vďaka Vladkovi, Kei a kolegovi Radovi z Nitry bude vedieť byť Katka v nemocnici načas a ja pri nej do cca 3 hodín. Plán b. ale nebolo treba našťastie využiť.

Štart je o 7:00 z Nitry, stretávam zopár známych, ktorých nikde inde stretnúť neviem. Okolo seba vidím len vysmiaté tváre, ktorí to majú v hlavách trochu inak usporiadané ako väčšina nášho národa. Ideme, ľahký poklus, zopár slov, zohriatie sa, snaha dostať sa do šetriaceho módu a neprepáliť to. Vysielač na Zobore ma nikdy nepriťahoval, možno aj preto idem Tríbečom prvý krát (hanba mi). Vysielač ani neregistrujem, snažím sa usporiadať svoje sily a nastaviť tempo tak, aby som to moc nerozbehol a zároveň aby ma nepredbehlo moc bežcov - treba nájsť tú rovnováhu, čo je veľmi ťažké, keď nevíete čo vás ďalších 100 km čaká. Na prvej občerstvovačke na 17 km mám pocit, že sme práve vyštartovali, cítim sa úplne super, aj pre sms od Katky, ktorá potvrdzuje plán a (rodiť dnes nebudeme). Zo skúseností z behu Nízkyh Tatier dávam len pomaranč a banán a v prvej dvadsiatke valím ďalej.

Nasledujú krásne bukové lesy, kde pri peknom rýchlom zbehu vidím bežcov predomnou, ako zúrivo mávajú rukami a paličkami okolo seba. Asi o 10 sekúnd pochopím prečo, keď dostanem strašnú ranu do hlavy, potom ešte jednu a zároveň do chrbta. Nevieť sa tomu vôbec brániť a nechápem, čo sa stalo. Zmôžem sa na bolestivý výkrik, chránenie si hlavy rukami a šprint, čo to dá. Nejaký hubári asi rozbili sršňom hniezdo a tie zaútočili na nás. Asi po 300 metroch dobieham ku chalanom, ktorí pomáhajú ležiacemu chalanovi v šoku od doštipania sršňami. Ostávam s nimi, Maťo (hasič záchranár), ktorého poznám možno 15 rokov, ale 10 som ho asi nevidel organizuje pomoc. Chalan má takmer nehmatateľný pulz, zreničky stiahnuté, no zloba veľká. Ja sa asi po minúte začnem vyhadzovať červenými flakmi, pri dýchaní mám pocit, že mi niekto sedí na hrudníku a svet sa začína točiť, všetko ma svrbí, mám zimnicu a brutálne sa potím. Bolesť v hlave, ako keby mi niekto kus lebky vytrhol. Chlapci ma presviedčajú, že do izolačnej fólie patrí aj ja, a že privolaná sanitka bude pre mňa nevyhnutnou zástavkou a možno už aj cieľom. Keď si uvedomím, že mám odbehnúť ešte 85 km, chce sa mi plakať. Kalcium, ktoré by mi pomohlo nemá nikto. Mobilizujem sa, chalana pomáham dopraviť na najbližší asfalt. Traja s ním ostávajú. Moje rozhodnutie je rýchle, viem, že keď počkám na

sanitku, tak končím. Rozbieham sa spuchnutý ďalej. Cítim sa ako keby som vyčerpával celú svoju energiu, ktorú som ešte pred hodinou mal. Maťo ma podporuje, pokiaľ viem ísť rovno a netočí sa mi hlava nech idem, ideme asfalt a keď mi príde zle, tak vždy vie niekto pre mňa prísť. Bežíme chvíľu spolu a potom Maťo posielam dopredu, nech na mňa nemusí čakať. Som presvedčený, že keď vydržím na Tríbeč, tak už to ustojím. Pod vrcholom oproti beží organizátorka z kontroly naproti, našťastie nie mne. Chalan predo mnou, tiež doštipávaný sršňami už ani chodiť nevie. Tríbeč som zvládol, na kontrole chladivý sprej na hlavu a chrbát, lieky na alergiu a proti bolesti a hijó ďalej. Na ďalšej občerstvovačke pijem nealko pivo, účinné to antihistaminikum a hlavu dávam pod studenú vodu. Začínajú kŕče, po 50km nič neobvyklé... Dobieham na ďalšej kontrole Maťo a dáva mi himalájsku soľ a masérsku masť proti kŕčom. Neskutočná úľava, magnézium už vôbec nepomáhalo. Hlava ma ešte bolí, ale začínam si užívať výhľady a krásne lesy plné hríbov. Bežím okolo obrovských bedlí, je mi ľúto ich nechať tam.

Nejak to rozbieham a začínam ďakovať tomu nado mnou, že ešte môžem. Ťažko opísať môj stav v najbližších hodinách, detaily si nepamätám. Vnímam oblohu, slnko, les a vietor, ich silnú prítomnosť, poddávam sa tomu. V ušiach mi šumí krv a mám pocit, že sa nemusím ani moc namáhať, že idem zo zotrvačnosti, slzy mi idú do očí. (Na tomto úseku teraz pri kontrole priebežných výsledkov som predbehol asi 30 bežcov, asi áno, neviem...)

Posledná veľká občerstvovačka na 72. kilometri po 2.550 m prevýšenia na Veľkom Poli je mojou vstupenkou na záverečný najťažší úsek - Vtáčnik. Tu sa to láme, veľa bežcov práve tu končí. Začína nočná etapa, z ktorej je únik do civilizácie už komplikovanejší. Slepacia polievka je ako desať energetických gélov, zapíjam to nealko pivom a zajedám masným chlebom so soľou, beriem pomaranče a po 10 minútach idem ďalej. Je to paradoxné, ale počas dnešného dňa som sa necítil lepšie ako teraz. Dobieham troch chalanov a keďže organizátori kvôli medveďom neodporúčajú ísť osamote v noci vtáčnikom rozhodujem sa ísť s nimi. Darí sa mi asi hodinu. Predbieham Maťo s jednou babou. Prevýšenie 850 m na 16 kilometroch na Vtáčnik mi pri západe slnka a teplote okolo 15 stupňov maximálne vyhovuje, naťahujem krok a jeho frekvenciu čo to dá, a od tohto okamihu až do Handlovej idem sám. Pred Vtáčnikom je už tma a sadá hmla, čelovka nemá zmysel, len odráža biele nič predo mnou. Idem bez nej, oči si privyknú, beh sa stáva rýchlou chôdzou, ale o to viac sa začínam cítiť ako v rozprávkovom lese. Po 12,5 hodinách stojím na Vtáčniku, 1.346 m, najvyššom vrchole behu. Schádzam v hmle po skalách dole a počúvam jeleniu ruju. Nižšie sa už dá bežať pri čelovke, čo aj naplno využívam, jelenia ruja ma stále sprevádza. Nádhera. Značenie v lese pripomína miestami navigáciu pre lietadlá, reflexné pásy na každom druhom strome, paráda. Dobieham na Jarabú skalú na 91 km, kde je ďalšia kontrola s občerstvením. Vojaci na terénnom aute vyviezli jedlo a vodu a lejú do mňa čaj a vífona. Čo je ale podstatné, lejú do mňa more pozitívnej energie. Takých chlapov v maskáčoch som ešte nestretol, ďakujem. Posledný rýchly výbeh na Veľký Grič s poslednou kontrolou, jeden čaj a magických 100 km mám v nohách. Do Handlovej je to už o eufórii, niekoľkokrát padám v blate koryta potoka, po ktorom ide

chodník a vybieham na panelovú cestu idúcu do Handlovej. Svetlá civilizácie štartujú tempo takmer šprintu a o 22:30 dobieham do handlovského gymnázia, kde je cieľ. Pocity v cieli sú potlačené túžbou rýchleho presunu domov za Katkou aby plán a. vyšiel. Napriek polhodinovej strate na záchrannej akcii "sršne" a následným mojim divným stavom dobieham na 23. mieste.

Zistil som, že limity neurčuje telo, ale hlava a jej pozitívne myslenie. Idem hľadať ďalej.

Presne o týždeň v sobotu ráno sa nám narodil Bartolomej.